

Стилиянъ Чилингировъ

Трудътъ

Нѣма живо сщество, което да не обича играта. Играятъ и хора, и животни, и насѣкоми. Ето, около насъ въ стаята брѣмчатъ нѣколко мухи. Тѣ ту се завъртятъ високо къмъ тавана въ кржгъ, ту се спуснатъ къмъ носа на нѣкого отъ насъ, ту пѣкъ се сборичкатъ. Сжщо тѣй, както се боричкатъ и котенцата въ панера. Майка имъ сега е уморена, но щомъ си отпочине, гледайте, какъ и тя ще почне да протѣга кракъ, да ги позакача излеко и какъ сама ще се увлѣче въ играта имъ.

Да излѣземъ на двора. Гледайте теленцата. Тѣхнитѣ рогчета току-що сж набѣбнали, и сега тѣ искатъ да изпитатъ тѣхната коравина. Челата имъ се блѣска въ едно о друго, рогчетата се допиратъ, кога леко, кога въ ударъ, после започватъ дветѣ теленца да се провира въ краката си, докато, накрай, навирятъ опашки и се спуснатъ въ лудъ бѣгъ по широкия дворъ или по близкото пасище. Въ игра литнатъ подиръ тѣхъ и палавитѣ врабчета. Тѣ ей сега направиха своята баня въ праха на улицата и вече могатъ да се задѣватъ безгрижно съ всѣкиго.

Така е. Всичко живо играе. Но речемъ ли да се вгледаме по-добре, ще видимъ, че не винаги съ игра си запълватъ времето и хора и животни. Напротивъ, играта